

Eri aloilta

MITEN OLISI JÄRJESTETTÄVÄ PUOLUEEMME AGITATIONI- TYÖ?

Useitten Europan sosialistipuolueitten omaksuma "isänmaallinen", kansalliskiihkeinen ja läpeensä epä-sosialistinen kanta nykyisin käynnissä olevan Europan teurastuksen suhteen on tuottanut kovan iskun kansainväliselle sosialismille, ja se on vaikuttanut meidänkin puolueen toimintaan. Tämän maan työväenluokka on monista kansallisuuksista kokoonpantu joukko, jolla on kansalliskiihkeisiä ajatuksia tuoreena muistissaan. Se on osoittanut vain vähäisessä määrässä ymmärtävänsä nykyisen sodan syvällisempiä, imperialistisia syitä, se ei ole voinut ymmärtää sitä, että tämä sota on johtunut suurten kansallisten kapitalistiryhmien kilpailusta maailman markkinoilla ja niiden pyrkimyksistä riistää mahdollisimman suuria kansanjoukkoja. Työläisemme ovat antaneet tunteillaan valan, asettuen myötätuntoisesti sen tahi tämän sotivan vallan puolelle, joka heidän mielestänsä on edustanut meren takana asuvia heidän oman kansansa jäseniä. Niin surullista kuin se onkin, niin täytyy sanoa, että viime kahdeksan kuukauden aikana Yhdysvaltain työläiset ovat antaneet enemmän huomiota eri kapitalististen valtioiden valmistamille ja kontrolloeraamille, kiihottaville sotatuotteille kuin meidän keskuudessamme lakkauttamatta riehuvalla luokkasodalla.

Viime kongressivaalit osoittivat vakavan alentumisen sosialistipuolueen äänimäärässä. Viimeaikaiset lakot ja lakkojen johtajien vainoamiset eivät ole voineet herättää innostunutta toimintaa enempää sosialistien kuin unionijärjestöjen jäsenten keskuudessa.

Meidän taistelumme työttömyyttä vastaan oli, lievimmin sanoen, laimea.

Meidän vastalauseemme mahdollista sotaan vastaan Mexico, Jaapanin, Englannin tahi Saksan kanssa ovat olleet heikot ja tuloksettomat.

Meidän anomuksemme, joka kohdistui sotiville valtiolle ruokatavarain lähetämistä vastaan, ei voinut koota tämän maan työläisiä mahdollaan protestiliikkeeseen valtameren tällä puolella olevia, leivillä ja muilla elintarpeilla keinottelevia riistäjiä vastaan.

Vallassa olevan luokan katalat yritykset estää meitä käyttämästä puoluelippuamme (punalippulait) samoin kuin kapitalistien järjestelmälliset pyrkimykset muodostaa pennsylvanialainen pysyväjärjestelmä kansalliseksi laitokseksi, eivät ole saaneet

riittävästi huomiota osakseen työväenluokan taholta.

Kapitalismin palvelijat suunnittelivat pakollista sotapalvelusta kansallismilitian nimellä tahi jossakin toisessa muodossa, saatuaan yllykettä tähän hommaan europalaisten luokkaveljensä sotilaallisista saavutuksista.

Samalla kertaa on hallitseva luokkamme täydellisesti sivuuttanut työväenluokan vaatimuksia. Coloradon lakko päättyi lakkolaisten häviöllä ja sadat lakon johtajat sekä union virkailijat odottavat tuomiota kapitalistien kätyreiltä. Kuuluissa Denburyn hattutyöläisten asia päättyi siten, että häikäilemätön 222,000 dollarin sakkotulli vahvistetuksi, ikäänkuin näyttäkseen riemuitseville gomperislaisille, että heidän Clayton-lakkinsa, jonka piti muka taata "oikeutta työläisille", ei ollut muuta kuin kongressissa olevien "työläisten edustajain" pilkkana pitämistä.

Kongressi on kieltäytynyt hyväksymästä mitään työväen lakeja viime istuntokauden aikana ja se vähensi teollisuusoloja tutkivan komissionin määrärahaa peläten, että tämän komitean raportit nostattaisivat enemmän levottomuutta ja tyytymättömyyttä kansanjoukkojen keskuudessa.

Meidän kaupunki- ja valtioviranomaisemme eivät ole tehneet mitään työttömien suurten joukkojen kärsimyksiä lieventämiseksi.

* * *

Meidän tarkotuksemme ei ole keskustella puolueemme osottamasta heikkoudesta kuluncena aikana. Mutta me pyydämme, että puolueen toimitsijat ja järjestöt ottavat huomioon jokaisen tulevan tilaisuuden meidän agitationimme ja valistustyömme kiihdyttämiseksi ja laajentamiseksi.

Kongressi tuliaan kutsumaan ylimääräiseen istuntoon minä hetkenä tahansa, jos tämän maan ja Mexico väliset suhteet tahi kapitalistirovojemme kauppaedut Europassa joutuvat kriittiseen tilaan.

Useissa valtioissa suunnitellaan perustuslakia tarkastavia kokouksia. Meidän puolueellamme saattaa olla mahdollisuus valita edustajia näihin kokouksiin ja esittää kantamme työväen luokan vihollisten kuultavaksi.

Meillä on nyt jo useita edustajia eri lainluatijakunnissa ja kaupunkien neuvostoissa. Tähän saakka ovat he saaneet kaikki toimintansa alotteet puolueemme tiedonantotoimistosta. Meistä tuntuu, että puolueemme edus-

tajat eduskunnissa tarvitsevat enemmän apua kuin mitä tämä tiedonantotolmisto voi antaa.

Etenkin nyt kun puolueellamme jälleen on edustaja kongressissa, on meidän kiinnitettävä tarkka huomio parlamentaarisiin menettelytapoihimme.

On välttämätöntä, että tämä ainoa sosialistiedustaja saisi äänensä kuuluville koko työväenluokalle. On myös välttämätöntä, että hän todellakin edustaisi kongressissa sosialistipuolueen periaatteita ja menettelytapoja. Meidän alnoan edustajamme siellä, keskellä pöydän kiljuvia susia, pitäisi saada osakseen yhteistoimintaa ja kannatusta ei vaan puolueeltamme, mutta kaikilta niiltä työläisiltä, joiden etuja hän siellä tulee edustamaan.

Hänen myös pitäisi saada neuvoja vastuunalaisilta puolueorganeiltamme, ja tuntea olevansa niiden kontrollin alaisena jokaisessa tärkeässä asiassa, johon hän ryhtyy.

Me sen vuoksi ehdotamme, että sosialistipuolueen kansalliskomitea keväällä pidettävissä kokouksessaan laatii parlamentaarista toimintaohjeita edustajillemme kongressissa, valtioiden lainlaattajakunnissa ja kaupunkineuvostoissa ja tällaisia ohjeita on annettava ei ainoastaan yleisiä luonnetta olevissa kysymyksissä, vaan myös erikoiskysymyksissä, jotka saattavat tulla esille lainlaattajakunnissa, kongressissa ja kaupunkien hallinnoissa.

Puolueen pitäisi nimittää harjaantuneista puoluetovereista kokoonpanu komitea, joka tarkastaisi työväenluokan asemaa koskevia lakiehdotuksia, jotka jälvät käsittelemättä kongressin ja lainlaattajakuntien viime istunnoissa. Tämän komitean työn tulokset olisi mahdollisimman pian alistettava Sosialistipuolueen toimeenpannulle komitealle hyväksymistä varten.

Tällaisen parlamentaarisen komitean tulisi usein kokoontua kongressin istutokauden aikana, ollakseen valmiina antamaan neuvoja tärkeissä kysymyksissä. Kuitenkin pitäisi kansalliskomitean nyt jo laatia joitakin yleisiä toimintaohjeita meidän edustajillemme kongressissa ja lainlaattajakunnissa. Niiden joukossa olisi otettava huomioon etenkin seuraavat:

Yleisiä menettelytapoja.

1) Edustajillemme kongressissa, lainlaattajakunnissa ja kaupunkineuvostoissa tulisi käyttää jokaista tilaisuutta muutosehdotuksen tekemisen muodossa ja muulla tavalla sosialistiselta kannalta arvostellakseen porvaripuolueitten esittämiä lakiehdotuksia.

Heidän tulee itse esittää ainoastaan sellaisia lakiehdotuksia, jotka edusta-

vat puolueemme tärkeimpiä vaatimuksia, Heidän pitäisi keskittää maan työväenluokan huomio muutamiin päivän polttaviin kysymyksiin.

Tällaiset lakiehdotukset, ennenkuin ne esitetään, on alistettava sosialistipuolueen toimeenpanevan komitean hyväksyttäväksi.

Puoluelehdissä ja puolueen yleisissä kokouksissa olisi keskusteltava niistä kysymyksistä, joista sosialistit esittävät lakiehdotuksia, tämä tarkotuksella herättää mielenkiintoa niihin, puolueen jäsenten, unoitteen ja yleensä työläisten keskuudessa.

Niin pian kuin lakiesitys on tehty, olisi sen sisältö tehtävä tunnetuksi kaikille puolueen järjestöille kannatuksen hankkimista varten. Kaikkien sosialistipuolueen esittämien lakiehdotuksien tulisi sisältää mahdollisimman suuren osan välttämättä vaatimustamme.

2) Meidän edustajiemme kongressissa, lainlaattajakunnissa ja kaupunkien neuvostoissa tulisi äänestää varojen myöntämistä vastaan kallellaisille militaristisille harrastuksille, esittäneepi niitä millä nimellä tahansa, joko "rauhan säilyttämiseksi", "omaisuuden suojelemiseksi", "puolustaksemme kotimaan rantoja mahdollista hyökkäjiä vastaan" tahi "sivistäkseen eli rangaistakseen "vähemmän kunnioitettavia" kansoja".

Meidän edustajiemme on kieltäydyttävä tekemästä eroa puolustus- ja hyökkäyssodan välillä. Meidän tulisi ottaa oppia europalaisten toveriemme kamalista kokemuksista, sillä hehän kaikki vauritavat olevansa puolustusodassa, murhaten toinen toisians hallituksiensa käskyn mukaan.

Meidän tulisi käsittää, että jokainen sota antaa hallitsevalle luokalle rajattoman vallan kansan yli. Kaikkien yhteiskunnallisten voimien johto joutuu sodan aikana sotilasviranomaisten käsiin. Sotalait tekevät lopun puhe-, paino-, järjestäytymis- ja lakkovapaudesta. Sodan aikana sota- viranomaiset lamauttavat luokkataistelun. Jokaisen sodan seurauksena on teollisuus kriisellä ja valtiollista taantumusta. Teollisuuden kehitys pysähtyy ja työväenluokan vapautumisen pitävä lykkäytyy kauemmas jokaisen sodan takia. Jos yksi valtio sodan kautta hankkii itselleen lisää maita, niin se merkitsee vain sitä, että joku toinen kansa menettää yhtä suuren alueen. Kapitalismin vallitessa työläisillä ei ole mitään maata, minkä he voisivat kutsua omakseen. Työläiset häviävät jokaisessa sodassa: he menettävät kansainvälisen yhteiskennän, he menettävät parhaita luokkataisteluaseman sotureita, he menettävät parhaita ystäviään toisten kansojen keskuudessa.

Jokaisen maan työväenluokan tulisi käsittää, että heidän tyytymättömyy-

tensä kotimaisia riistäjiä ja kuristajiaan vastaan on aina enemmän tärkeää, enemmän kärjistynyttä ja enemmän välittöntä kuin heidän tyytymättömyytensä toisia kansoja kohtaan. Sillä kapitalistiluokka riistää jokaista kansaa hallitsijainsa avulla ja niiden nimessä.

Meidän on myös muistettava, että vieraat valloittajat eivät voi tuoda mitään sivistystä eikä vapautta sorretulle kansalle. Jokaisen kansan tulee itse vapauttaa itsensä kotimaisen orjuuttajaluokan kahleista. Ja kaikki työläiset yhdessä tulevat vapauttamaan itsensä kapitalismin kansainvälisen ikeen alta.

Meidän edustajiemme tulisi näin olen ajaa täydellistä aseitten riisumista, kaikkien seivosten armeijojten, valtiovartiostojen, miilitalaitosten, boy scout-järjestöjen ja kaikkien väkivaltaa edustavien harjaantuneitten joukkojen lakkauttamista. Kaikki tällaiset laitokset on käytetty ja käytetään työläisiä vastaan lakoissa ja vaalikaikoinakin.

Meidän edustajiemme kongressissa, lainlaatifakunnissa ja kaupunkien neuvostoissa tulisi mahdollisimman varovaisesti suhtautua menoarviokysymyksiin. Koska tässä maassa ei äänestettä menoarviosta kokonaisuudessaan, vaan ainoastaan esittämällä erityisiä määrärahan määräämisen ehdotuksia, niin olisi tarkasti katsottava, mitä milläkin tällaisella ehdotuksella tarkotetaan. Epäiltävissä tapauksissa olisi asetuttava kielletymisen kannalle.

Meidän edustajiemme tulee tietysti äänestää sellaista määrärahojen puolesta, jotka suoranaisesti hyödyttävät työväenluokkaa, kuten palkkojen korotuksen puolesta, työläisten olosuhteitten parantamisen puolesta jne. Mutta kierossa tarkotuksessa esitetyt petollisia lakiongelmia olisi tarkasti vältettävä ja äänestettävä niitä vastaan. Esim. jos muuten kuinka hyvä ehdotus sisältäisi muun muassa määrärahan, että hallituksen työläiset kielletään tekemästä lakkola tai yhtymästä ulkoihin, niin olisi äänestettävä koko ehdotusta vastaan. Jos opetusta varten määrätään varoja, mutta lakiehdotukseen sisällytetään, että opetusta on annettava myös uskonnossa ja rammattun lukemisessa, niin se on riittävä syy äänestämään muuten vaikka kuinkaakin hyvää opetuslakia vastaan.

3) Meidän edustajiemme kongressissa, lainlaatifakunnissa ja kaupunkien neuvostoissa, tulisi ajaa rautateitten ja kaivantojen viipyttämistä ottamista Yhdysvaltain hallituksen käsiin, siinä tapauksessa, että syntyi samallinen tilanne kuin se, joka oli Coloradossa hiilikaivajain lakon aikana 1913—1914.

Ei kukaan voi tarkoin ennustaa mahdollisia tulevaisuuden tapahtumia.

Mutta olemme varsin oikeutetut otaksumaan, että rautatielakko tässä maassa on hyvin mahdollinen lähimässä tulevaisuudessa. Häikälemättömät rautatieyhtiöt nauravat valtiollisen rautatieasioita järjestäville komiteoille. Valtiollinen välinen rautatie-komissioni onkin myöntänyt niille kaikille kuljetusmaksun kohottamisen, mutta ne ovat haluttomia tyydyttämään ammattitaitoisten, suhteellisesti hyvin palkattujen ammattitöyväilijänsä vaatimuksia, joiden vanhoilliset veljeskunnat ovat sovittelu yrityksissään loppuun asti kuluttaneet järkensä. Mutta samalla on huomattavissa paljon tyytymättömyyttä järjestymättömien, huonosti palkattujen ja yleensäkin rasitettujen rautatietyöläisten keskuudessa. Niin pian kuin ammattitaitoiset työläiset tulevat esittämään yhdenkin yleisempää lunnetta olevan vaatimuksen, kuten esim. 8-tuntisen työpäivän tahi palkkojen kohottamisen kaikille rautatietyöläisille, niin huonosti palkatut työläiset tulevat yhtymään toimintaan vanhoillisempien luokkaveljensä kanssa.

On välttämätöntä, että tällaisessa taustatilanteesta tulisi sekaannusta, joka oli havaittavissa Coloradon lakon aikana. Sen sijaan että me kiinnittäisimme työläisten ja yleisen huomion Rockefelleriin tahi johonkin muuhun kapitalistiseen riistäjiin, meidän olisi heti voimakkaasti työnnettävä esin meidän pääkysymyksemme: suurten tuotannon- ja liikenteen välineitten valloittamisen yksityisten kapitalistien ja yhtiöitten käsiin.

On selvää, että kapitalistien aseistetut hurta-armeijat tulevat sekottaamaan asemaa, veriteolliaan kiinnittien huomiota yksityistapauksiin ja pakottaen meidät sivuuttamaan pää-agitationaliamme yksityisiä väkivallanteoja vastaan protesteeraten, kuten tapahtui Ludlowin, Calumetin, Rooseveltin, N. J., lakkokahakoissa. Mutta puoluejärjestöjemme ei pitäisi tällaisissaakaan tapauksissa hetkeksikään jättää sivuun pääasiamaamme.

Niiden tulisi kaikkiensa lakkoalueella toimivissa kaupunkineuvostoissa ja lainlaatifakunnissa samoin kuin yleisissä kokouksissa vaatia, että paikalliset hallinto-organit viipyttä ottavat omiin käsiinsä yksityisten käsiissä olevat tuofantolaitokset hoitaakseen ja jos mahdollista käyttäähleen niitä siihen asti kunnes keskuushallitus ottaa ne käsiinsä, laadittuaan sitä varten tarpeelliset lait tahi perustuslakimuutokset tahi ratkaistuaan muuten asian yhtiöitten ja itsensä välillä. Kaikkien tällaisten toimenpiteitten yhteydessä olisi vaadittava, että niiden alaisiksi joutuvat teollisuuslaitokset järjestetään työläisten itsehallinnon pohjalte, laitosten sisäisiä työsuhteita järjestettäessä.

Jos tyydymme pelkästään siihen, että vaadimme Yhdysvaltain sota-joukkojen kutsumista lakkopalkoille, niin on muistettava, että sellainen toimenpide johtaa aina samaan tulokseen: lakkolaisten aseettomiksi tekemiseen, lakonjohtajien syytteeseen asettamiseen ja lakon murskaamiseen ilman mitään agitaattoristakaan etua työläisille.

Kun kaupunki-, valtio- ja yleinen hallitus kieltäytyy kuulemasta lakkolaisten ja heidän kannattajiensa kokouksissa esitettyjä vaatimuksia, niin tämä tulee herättämään poliittilisen vallan kaipua työläisten keskuudessa. Seuraavissa vaaleissa he tulevat olemaan halukkaampia taistelemaan ristiäjiään vastaan kuin nyt on asian laita. He saattavat erottaa ja kutsua takaisin toimestaan kuvernööriä, odottamattaakaan säännöllistä vaalipäivää.

Työläisten täytyy vielä oppia monta kovaa läksyä. Lakossa ollen he ovat valmiit ryntäämään barrikaadeille Rockefellerin hirttia vastaan, mutta vaalipäivänä he auliisti äänestävät kuvernööriksi saman miehen, joka avusti ja suojeli Rockefellerin palkattuja murhaajia.

Kapitalistit ovat jo alkaneet käsitellä sen vaaran, joka heille itselleenkin koituu siitä, että heidän omaisuuttaan lakon aikana "suojelevat" palkatut pyssyhurtat, jotka lopulta voivat terroriseraata itse työnantajiakin. Sen vuoksi kapitalistit kaikkialla harrastavat valtiokasakkarykmenttien muodostamista, sillä valtio poliittisella vallallaan on ainoa voima, joka pitää kapitalistit suurten omaisuuksien herrana.

Kaikki työläisveljemme eivät tähän asti ole oppineet tuntemaan läheistä yhteyttä heidän taloudellisten taistelujensa ja poliittilisen toiminnan välillä. Meidän tulee auttaa heitä voittamaan tuon sokeutensa.

4) Edustajiemme kongressissa, lainlaatijakunnissa ja kaupunkien neuvostoissa tulee vaatia, että hallitus ottaa haltuunsa elintarpeitten varastot.

Tämä on ainoa vastaus niihin tutkimuksiin, mitä on pidetty korkeitten elinkustannusten ja elintarpeitten hintojen lakkaamattoman kohoamisen johdosta.

Yhdysvaltain hallitus on pakotettava ottamaan haltuunsa viljavarastot, teurastus- ja jäähdytyslaitokset, sokeitehtaat ym. Kaupunkien hallintojen tulisi hankkia asukkaalleen jokapäiväisiä elintarpeita, kuten leipää, lihaa, maitoa, hilliä ja jättä.

Yhdysvaltain hallitus olisi pakotettava valvomaan tukkukauppaa ja elintarpeitten tukkukauppahintoja. Ovathan jotkut Euroopan hallitukset sota-toimenpiteenä ryhtyneet elintarpeitten hintojen järjestämiseen ja elintarvevarastojen takavarikko-ottoihin. Me

suosittelemme "rauhan toimenpiteenä" hallituksen määräämisvaltaa ruokatarvoitten hintoihin näiden, sillä tällainen toimenpide ensinnäkin aikaansaisi jonkinlaisen vakavuuden ruokatarvarahinnoissa ja toiseksi innostuttaisi työläisiä ottamaan osaa valtiollisiin asioihin.

5) Meidän edustajiemme kongressissa, lainlaatijakunnissa ja kaupunkien hallinnoissa tulisi puolustaa välittömiä veroja välillisten verojen tilalle. Ennen kaikkea tulisi heidän kannattaa korkeasti kohoavaa tuloveroa, takavarikonottoa vastaavaa verotusta kaikista perinnöistä, jotka kohoavat määrättyä summaa korkeammalle, veroa ansiottomille arvon lisäyksille ja raskasta kaikkien kirkko-omaisuuksien verottamista.

Kirkko on kaikissa maissa ammolista ajoista saakka sekaantunut valtiollisiin asioihin. Kirkko tässä maassa omaa paljon vaikutusvaltaa edistystä vastustavassa suhteessa. Parhain aikaa järjesteletään Yhdysvalloissa kansalliskirkollista puoluetta. Sosialistipuolue tulee piakkoin olemaan pakotettu avolmesti taistelemaan kirkon kanssa vaikutusvallasta työväen taloudellisissa järjestöissä ja yleisen opetuksen alalla.

Ensimmäinen avoin talstelu näitä taantumuksellisia voimia vastaan olisi aloitettava verotuksen alalla. Kirkko näet arvioi rahasijoituksean ja kiinteitä omaisuuttaan paljon kallimmaksi kuin "taivaallisia" periaatteitaan.

Poliittilista toimintaa työläisten välitöntä avustamista varten.

1) Meidän kongressimiehemme tulisi ensimmäisenä toimenpiteenä esittää lakiehdotuksen kahdeksantuntisen työpäivän tai neljäkymmentäkahdeksan tuntisen työviikon maksimimäärän säättämiseksi koko maata varten.

Kaikki lapset alle kuudentoista vuoden olisi kiellettävä ansiotyöstä.

Kaikki kahtakymmentä vuotta nuoremmat henkilöt ja kaikki vaarallisilla työaloilla työskentelevät työläiset (kuten kaivannoissa, rautateillä, maanalaissa tunneleissa, kemiallisissa tehtaissa, sulimolaloksissa ja sellaisissa tehtaissa, missä riisto on erittäin kiihkeä) kielletäisiin työskentelemästä enempää kuin viisi päivää viikossa ja heidän työaikansa olisi supistettava kuuteen, viiteen, neljään, joka kahteenkin tuntiin päivässä.

Kaikkissa työpaikoissa olisi määrättävä valittavaksi työpajakomiteoita, jotka ovat kootut saman työpaikan kaikkien työläisten valitsemista edustajista, ja näiden tulisi määrätä työn kiihkeyden ja tuotantomäärän.

Nämä komiteat myös olisivat yhteistoiminnassa valtioitten teollisuustarkastajien kanssa valvoakseen teollisuuslakien noudattamista.

Työpäivälakien rikkomisesta vaadittakoon rangaistavaksi vankeusrangaistuksella ja työnantajain velvollisuus oikeusjuttujen sattuessa on todistaa, että lakia ei ole rikottu. Yksistään se paikka, että työläinen löydetään työpaikalta sellaisena aikana, joka ei kuulu hänen säännölliseen työaikaansa, pitäisi olla pätevä todistus työnantajaa vastaan työpäivälain rikkomisesta. Työpäivälakien tulisi kohdistua kaikkiin työläisiin, jotka työskentelevät palkkaa vastaan, jonkun toisen henkilön puolesta tai myydäkseen työnsä tuotteita.

On tarpeetonta selittää, että pitkät työpäivät ovat tarpeettomat — suuret työttömien laumat ovat siitä parhaana todistuksena. Työpäivien lyhentäminen myötävaikuttaisi myös lapsityön rajottamiseen, sillä lapsityö on tuotava ainoastaan silloin kuin sitä teetetään pitkiillä työpäivillä. Vaaralliset ja epäterveelliset työalat tulisivat sedettävimmiksi, jos työläisillä olisi enemmän aikaa leppäamiseen.

Na. tieteellisen työmetodin (ns. Taylorin järjestelmän) käyttäminen ja siitä johtuva riisto voidaan parhaiten voittaa, vastaavassa määrässä lyhentämällä työpäiviä.

Opettajat eri paikkakunnilla ovat suurella menestyksellä käyttäneet viisipäiväistä viikkoa, eikä siitä ole huomattu mitään vahinkoa. Kaivantöytäiläisten järjestöissä on ruvettu keskustelemaan viisituntisesta työpäivästä tarpeellisena toimenpiteenä ylltuohtantaa ja tapaturmia vastaan.

2) Edustajiemme kongressissa, valtioiden lainlaatijakunnissa ja kaupunkien hallinnoissa tulisi vaatia minimipalkkalakeja kaikille naistyöläisille ja kaikille kahtakymmentä yhtä vuotta nuoremmille miestyöläisille, sekä kaikille Yhdysvaltain, valtioiden tahi kaupunkien hallitusten palkkalaisille.

Näissä laeissa pitäisi olla määräys, jonka nojalla minimipalkka suhteellisesti kohotaisi ruokatavaroitten, vuokrien ja muitten elintarpeitten hintojen kohoamisen kanssa.

Olemme erikoisesti asettaneet työväenluokan heikommat jäsenet tämän erikoisluokan alaiseksi. Järjestyneet työläiset usein vastustavat minimipalkkalakeja, väittäen, että ne usein muodostuvat korkeimmankin palkan rajaksi. Edellä esitettyjen toimenpiteitten kautta ei koskettaisi järjestyneitten työläisten palkkatasoon. Mutta hallituksen työläiset tarvitsevat erikoislakeja, sillä heidän usein täytyy työskennellä erikoisäädösten alaisina muissakin suhteissa. Heidän lakokoutumis- ja järjestymisoikeutensa on varsin rajotettu, jonka vuoksi he tarvitsevat erikoisia suojeluslakeja ja minimipalkkalakeja.

On otettava huomioon, että palkkojen määrääminen sovinto-olkeuksien kautta on ollut altituisena valituksen

aihcena Australlian ja Uuden Zeelannin työläisten keskuudessa. Mutta lainlaatijakunnat ovat suuremmissa määräässä yleisen kansanmielipiteen vaikutuksen alaisia, ja heidän esiintymisensä häikäilemättömällä tavalla työläisiä vastaan johtaisi nopeasti siihen toivottuun päämäärään, että heidän tilalleen tulisi työväenluokan jäseniä. Tämän perusteella me kannattamme sitä, että minimipalkka on määrättävä lainlaatijakunnissa.

3) Meidän edustajiemme kongressissa, valtioiden lainlaatijakunnissa ja kaupunkien neuvostoissa tulisi ajaa työläisten oikeutta järjestää kaikilla työpaikoillaan itsehallintoa edustavia työpaikakomiteita ja komitean jäseniä on valittava kaikkien saman laitoksen työläisten yleisäänestyksellä. Työnantajain tulee neuvotella näitten edustajain kanssa kaikissa kysymyksissä, jotka koskevat työläisten ottamista tahi erottamista ja kaikissa kysymyksissä, jotka koskevat muita työsuhteita, kuten työn nopeutta, terveysuhteita, palkkaoloja jne. Hallituksen teollisuustarkastajat on velvoitettava olemaan yhteistoiminnassa tällaisten työläiskomiteoitien kanssa.

Meidän päämäärämme olkoon järjestetty työpaja eikä suljettu työpaja.

4) Meidän edustajiemme kongressissa, valtioiden lainlaatijakunnissa ja muualla tulisi kiihkeästi vastustaa kaikkia poikkeuslakeja työväenjärjestöjä ja niiden toimintaa vastaan, samoin kuin kaikkia yrityksiä, jotka tähtäävät sosialistipuolueen hävittämiseen.

Tässä mielessä heidän on äänestettävä kaikilla salaliittoutumislakeja vastaan, kaikkia ehdotuksia vastaan, jotka rajoittavat lakkokautisoikeutta ja kaikkia ehdotuksia vastaan, jotka tarkoittavat pakollisia sovitteluja ns. yleisten laitosten työsuhteissa. Tilmä kysymys saattaa tulla esille kongressissa yhteydessä Yhdysvaltain teollisuuskomissionin raportin käsitteilyn kanssa.

Edustajiemme tulee myös vastustaa kaikkia punalippulakeja, "puolucetomia" vaalilakeja, maksujen ottamista valtiollisilta ehdokailta, ja komissionihallitusmuotoa, jonka todellinen tarkoitus, katketa muka poliittisen siveyden harrastamisen valpan alle, itse asiassa on poistaa puolueloiminta ja sen tilalle asettaa kapitalistisen luokkaherruuden rajaton valta.

Meidän edustajiemme on jokaisessa tilaisuudessa vastustettava paino- ja puhevapauden kuristuksia, esintyvätpä ne missä muodossa tahansa, joko postimestarien julistuksina "siivettöman ja turmiollisen" kirjallisuuden poistamista vastaan tahi tuomarien tekeminä lakeina, joissa kielletään "edesvastuuttomien yksilöitten kapinallisia tahi uskontoa loukkaavia lausuntoja."

Sikäläi kuin sosialistinen liike kasvaa, tulevat luokkavallan hyökkäykset puolueettamme vastaan kylmään yhä yleisemmiksi. Meidän edustajiemme ja puoluejärjestijemme tulisi valpaa paastua valvoo vihollistemme aikalta tässä suhteessa ja käyttää hyväksenne jokaista hyökkäystä sosialistisen propagandan levittämiseksi työläisten keskuudessa.

5) Meidän edustajiemme kongressissa, valtioitten lainiaatijakunnissa ja muualla tulee alna ajaa naisten äänioikeutta työläismiehille ja työläisnaisille edullisena toimenpiteenä näiden vapaustalutuksessa paikkaorjuutta vastaan. Me emme koskaan saa sekoittaa tätä propagandaamme kaikenkarvaisten suffragettien hosiimisten kanssa.

6) Meidän edustajiemme kongressissa ja lainiaatijakunnissa tulisi alna kansalaisoikeuksien antamista kaikille muukalaisille työläisille, jotka ovat olleet maassa vuoden ajan ja ilmoittaneet haluavansa päästä kansalaisiksi.

Suuren muukalaismäärän olemassaolo on vahingollinen äänioikeutetuille työläisille. Äänioikeudettomien muukalaistyöläisten määrä tekee kapitalisteille mahdolliseksi saada toisen voiton toisensa jälkeen Amerikan työväenluokan yli. Yhä kiihtyvä militaristinen agitatio saa suhteellisesti enemmän maaperää sitä mukaa kuin äänioikeudettomien työläisten määrä kasvaa. Ruuti- ja ase tehtailijamme voivat milloin tahansa saada kokoon suuren armeijan maassa olevista muukalaisista.

Sekä kongressi että lainiaatijakunnat ovat tilaisuudessa antamaan äänioikeuden näille suurille työläisjoukoille. Kongressi antaa kansalaisoikeuksia erinäisten säädöksen kautta, kuten jo tähänkin asti osittain voivat antaa muukalaisille työläisille äänioikeuden jo ennenkin kuin he pääsevät maan kansalaisiksi.

Mutta tässä suhteessa ei tule tapahtumaan mitään muutoksia, jollei lainiaatijakuntia pakoteta siihen nyt äänioikeutettujen työläisten voimalla.

Työläisäänestäjämme tulisi huomata, että kansalaistuttamislakeja olisi tehtävä yksinkertaisimmiksi ainakin samassa suhteessa, missä siirtolaislakeja on kiristetty.

Äänioikeutetut vierassyntyiset työläiset pian lakkaavat olemasta halpapaikkaisia työläisten kilpailijoita eri työaloilla. Heillä tulee olemaan parempi tilaisuus yhtyä yhteistoimintaan maassa syntyneiden työläisten kanssa heidän yhteisiä riistajiään ja -ortajiaan vastaan.

ERÄS JULISTUS.

"Viime joulukuun alussa muutamat erinäisissä työväenjärjestöissä toimivat henkilöt kokoontuivat neuvottelukokoukseen Brooklynin. Siinä keskusteltiin yleisesti työväenliikkeen ja yleensä tämän maan työläisten tilasta ja keskustelun tuloksena oli, että pantiin alulle liike, joka sittemmin muodostui ns. "Labor Unity Conferencen" perustamiseksi, jonka päätoimisto sijaitsee New Yorkissa, Park Row 34, huone 41.

"Tämän "Labor Unity Conferencen" pyrkimys on aikaan saada mielipiteitten vaihtoa Amerikan työväenliikkeessä toimivien henkilöitten keskuudessa, tarkoituksella etsiä sellainen yhteisten periaatteitten, järjestymisperusteitten ja ohjelman pohja, jonka perusteella syntyisi todellista yksimielisyyttä ja yhteishenkeä työläisten välillä.

"Conference" alkoi toimintansa muutamilla jäsenillä, jotka toimivat kuudessa eri työväenjärjestössä. Se on kokoontunut säännöllisesti, hiljalleen koetaan herättää mielenkiintoa asiaan kaikkialla maassa yksityisten henkilöitten ja paikallisyhteisöjen keskuudessa, samoin kuin koko maata käsittävien työväenjärjestöjen keskuudessa. "Conference" on tähän mennessä jo saannut vastaanottaa myötätunnonilmauksia järjestöiltä, jotka yhteensä edustavat noin 200,000 työllistä koko maassa ja se on saanut osakseen yhteistoimintaa ja rohkaisua suurelta määrältä yksilöitä, jotka ovat toimivia henkilöitä unionistisessa liikkeessä.

"Conference" ei esitä mitään uskonnustusta eikä periaatejulistusta, koska se on olemassa vain sitä varten, että saataisi yhteistoimintaa työväenluokan eri ryhmät, jotka itse laativat itselleen yhteistoiminnalle perustuvan keskinäisen ohjelman.

"Kuitenkin vedotessaan työläisiin, "Conference" asettuu industrialistisen unionismin kannalle, vastustaan ammattionionismin periaatteita ja se viittaa siihen tosiasiaan, että uudenlaisen teollisuuden kehitys, kone työn voitolle pääsy kaikilla teollisuusaloilla ja siitä johtuva työläisten muuttaminen suureksi teollisuusarmeijaksi, jota johtaa ja käskää muutama mahtava teollisuuskapitalisti, on tehnyt välttämättömäksi työväenluokan voimien uudestaan järjestymisen.

"Ammattionionismin, piriunionismin, ryhmäunionismin, ammattiliittojen sekä kaikkien muitten ammattaittooon perustuvien järjestöjen aika on mennyt ja "Labor Unity Conference" kehottaa kaikkia työläisiä sulkemaan rivinsä marssiakseen eteenpäin ottamaan omiin käsiinsä uudenlaisen teollisuuden koneiston kontrollin.

"Tämän maan unionismin historia viime vuosilta paljastaa kuvan, jossa näemme hyvin hajanaisen työväenluokan surkuteltavan heikkouden ja sitä vastassa on kapitalistisen järjestelmän voimakas, keskitetty koneisto. Osotuksena tästä heikkoudesta viitatakse vain työläisten kärsimiin tapioihin Alabamassa, Michiganissa, W. Virginiassa, Ohiossa, Coloradossa ja suurilla Harrimanin rautatielinjoilla. Työläiset ovat olleet taistelussa kerta toisensa jälkeen epätoivoisesti yrittäen parantaa olosuhteitaan tahi estää yhä alempana tilaan syöksymistään, ja taistelussa kerta toisensa jälkeen ovat työläiset upuneet verisiin ja piestyinä, yksinkertaisesti vain siitä syystä, että he taistelevat pikkuryhminä työnantajain hyvin varustettuja pääjoukkoja vastaan.

"Työläiset ovat pystyttäneet itselleen järjestöjä, mutta he eivät ole järjestäneet sitä voimaansa, joka tulee tänä päivänä heidän osakseen siitä tavasta, millä työnantajat ovat koonneet heidät erinäisillä suurilla teollisuuden aloilla. Kun he kerran järjestävät itsensä juuri sillä tavalla kuin teollisuus ryhmittää heidät koneitten ympärillä ja alkavat yksimielisesti toimia tällaisten järjestöjensä kautta, niin he tulevat voittamattomiksi ja aika on heidän.

"Labor Unity Conference" jäsenet ovat sitä mieltä, että nämä suuret muutokset, mitkä kapitalistit ovat tehneet teollisuustuotannon johdossa, alkavatkin jo suurensa määrin tuntua riistettyjen palkkatyöläisten keskuudessa. Yhä kiihtyvät ristiriidat teollisuuden alalla yhdessä sen kanssa, että työläiset yhä laajemmissa joukoissa alkavat tunnustaa industrialistisen unionismin periaatteita, osottaa, että aika on lähellä, jolloin työläiset itse, olosuhteitten pakosta, tulevat hyväksymään sellaisen unionistisen toimintaohjelman, joka tekee lopun tuloksettomasta ryhmässä taistelemisesta.

"Nyt jo on suuri määrä riippumattomia työväen järjestöjä antanut kannatuksensa industrialistisen unionismin periaatteille. Miellala industrialistisen unionismin hyväksi American Federation of Labor-liiton keskuudessa on jo kasvamassa niin suureksi, että joukot hyökkäävät vanhoillisen virkailijakunnan kimppuun ja murtaavat vanhoja muotoja, kuten Buttessa, järjestäkköseen union, joka tunnustaa todellisen industrialistisen yhteishengen tarpeellisuuden. Duncan McDonald, United Mine Workers liiton jäsen, liiton konventiossissa 1914 etevästi esitti American Federation of Labor'in keskuudessa olevien reheltysten ja edistysmielisten ainesten kannanoessaan: "Jokainen, joka voi ajaa A. F. L:ssä läpi edistysmielisen päätöksen, ansaitsee muistopatsaan,

sillä hänestä tulee yhtä suuri mies kuin oli George Washington. Tuo liitto on taantumuksellinen, kivitytynyt, matojen syömä ja kuollut." Samalle kannalle asetui presidentti John P. White, sanoen: "Aika on pian tuleva, jolloin työväen johtajien tulee käsittää, että tämän maan työväen liikkeen ainoa toivo on industrialistisessa unionismissa." Ja vielä tärkeämpää kuin nämä merkit, on se, että suuri järjestymättömien joukko, uuden aikaisten teollisuusolojen "koneitten hoitajat" kuohuvat tyytymättömyydestä ja vaativat tehokasta järjestymistä.

"Labor Unity Conference usko, että kun saadaan muodostetuksi unio, joka tekee näille työläisille selväksi heidän voimansa taistellessaan kapitalismia vastaan, niin ne kaikki rientävät lipujensa luo ja rakentavat itselleen sellaisen työväenliikkeen, jonka vertaista maailma ei vielä ole nähnyt.

"Conference" haluaa tehdä selvästi ymmärrettäväksi sen, että sen tarkoituksena ei ole panna alulle "uuden union" vaan alkaansaada todellista yhteishenkeä nykyisten unionien välillä ja saattaa tähän liikkeeseen suuret järjestymättömät joukot.

"Tämän konferenssin työ on siis edistää näitä pyrkimyksiä ja pyrkiä tällaiseen yhteistoimintaan. Sen jäsenet haluavat myötävaikutusta kaikilta työläisiltä, jotka uskovat tähän päämäärään. Konferenssi haluaa ajatuksen ilmauksia ja ehdotuksia kaikilta niiltä työväen liikkeen aineksilta, jotka haluavat tällaista yhteistoimintaa ja me tulemme jatkamaan tätä mielipiteitten vaihtoa niin pitkälle, että voidaan järjestää yleinen neuvottelukokous, jossa lopullisesti suoritetaan yhteisten yhteistoimintaperusteitten laatiminen."

Edellä oleva julistus on lähetetty kaikille työväenjärjestöille, unioille, sosialistiosastoille ja työväen sanomalehdille. Se osoittaa, että järjestyneen työväen piireissä aletaan vakavasti ajattelemaan työväenliikkeellemme välttämätöntä sulautumista ja mahdollista on, että tästä aloitteesta voi syntyä sellainen yhteinen neuvottelu järjestöjen kesken, joka johtaa hedelmällisiin tuloksiin. Mutta jotta sellaiset tulokset syntyisivät, tarvitaan kuitenkin vähän väljempää aseman ymmärtämistä kuin mitä tuossa julistuksessa

ilmenee. Julistuksessa mainittu komitea sanoo, että se ei aio esittää minkään uuden järjestön perustamista, ainoastaan yhteisymmärryksen aikaansaamista jo olevien järjestöjen välillä. Tämä on varsin ilahuttava ilmiö ja osoittaa, että olemme järkiintyneet toki sen verran, että emme halua enää uudistaa niitä erehdyksiä, jotka tehtiin 1890-luvulla, perustamalla Socialist Trade and Labor Alliance'n ja taas 1905 I. W. W.-liiton, — joiden ainoana tuloksena on ollut yhä suuremman katkeruuden synnyttäminen unionistisen ja sosialistisen liikkeen välillä ja siitä johtuneet sisäiset tapelut ja hajaannukset.

Mutta kun "Conference" jäsenet puhuvat työväen piireissä ilmenevästä pyrkimyksestä luokkatietoisempaa järjestymistä kohtaan ja samassa hengenvedossa mainitsevat Butten union tapahtumista, kiitettävässä muodossa puhuen Butten kaivosunionin hävittämisestä, osoittaa se, että heillä itselläänkin on varsin hämärä ajatus ajan merkeistä ja tehtävistä. Butten tapahtumat vain pieneksi osaksi todistavat työläisten luonnollista nousua vanhoillisen unionismin mädännäisyyksiä kohtaan. Niiden yhteydessä ilmeni muitakin seikkoja, joiden nujertaminen on sekini välttämätön ennen kuin mistään rehellisestä yhteistoiminnasta järjestöjen kesken voidaan puhua. Amerikan työväenliikkeen kirouksena ei ole ainoastaan vanhoillinen gompersilaisuus, vaan myös tulo siltaan yhtä vanhoillinen ja järjestyneelle toiminnalle vieras anarkistinen suunta, joka tekee mahdolliseksi sen, että kapitalistit kalastavat sen sameassa

vedessä hävittäen työväen kehityskykyisiä järjestöjä palkattujen kätyriensä kautta.

Mikään yhteisymmärrys ei voi syntyä Amerikan työväenjärjestöjen välillä, jos se tapahtuu "buttelaisuuden" pohjalla. Mikään yhteisymmärrys ei voi syntyä pohjalla, jonka pääasiallisena pyrkimyksenä on hinnalla millä tahansa rikkoa nykyään olevat työväenjärjestöt niiden raunioille rakentaakseen pilventupia. Unionistista liikettä ei keinotekoisilla keinoilla viedä sinne eikä tänne.

Mutta me luulemme, että ei paljoakaan merkitse se, mitä ajattelevat asioitten tulevasta järjestämisestä ne henkilöt, jotka ovat ottaneet suorittaakseen kiitettävän tehtävän saada Amerikan työväenjärjestöt yhteiseen neuvotteluun. Sellaisen neuvottelukokouksen aikaansaaminen itsessään on riittävä toimenpide heidän puoleltaan. Kokoontuneet työväenjärjestöjen edustajat itse parhaiten tulevat tietämään, mikä tie on joukoille edullisin. Sellaisessa kokouksessa parhaiten nähdään, kuinka pitkälle edistykseen suuntaan haluavat mennä ne työväenjoukot, joista järjestöt ovat muodostuneet. Ne myöskin parhaiten tietävät, mitkä osat ja toimintatavat heidän järjestöistään ovat terveet, kehityskykyiset ja tarpelliset.

Me emme voi missään maassa mennä pitemmälle työväenliikkeessä kuin mihin työväenjoukko on halukas menemään. Ja meidän on otettava työläiset sellaisena kuin ne ovat, eikä sellaisina, miksi me kuvittelemme heitä.

Ajan merkit osoittavatkin, että työväenjärjestöissä yhä voimakkaampi luokkahenki pääsee

valloille. Huhtikuun puolivälissä New Yorkissa pidetty työväenjärjestöjen kokous, jossa päätettiin ryhtyä tarmokkaisiin toimenpiteisiin sodan estämiseksi ja aikaansaada yhteistointa Europan maitten työväenjärjestöjen kanssa, oli yksi sellainen merkki. Muitakin näkyy harva se päivä. On luultavaa, että jonkinlainen yhteis-

ymmärrys ja yhteinen ohjelma on mahdollinen unioitten valta-
van enemmistön keskuudessa. Tien sivuun jäävät vaan harvat piintyneimmät sällihenkiset ja ilmassa lentelevät salonkiteoreetikot, jotka kumpikaan eivät pysty näkemään elävää elämää ja sen vaatimuksia tahi mahdollisuuksia.

